

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: T. H. C.,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234
zastoupený Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Stodolní 834/7

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie
Moravskoslezského kraje
sídlím 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava, 30. dubna 1682/24
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2026 č. j. KRPT-86975-25/ČJ-2026-070022, o zajištění

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla podle § 124 odst. 3 téhož zákona stanovena na 70 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko obecně uvádí, že existuje nebezpečí, že by se nepodrobil rozhodnutí o správním vyhoštění a dobrovolně by neopustil území. Žalovaný však neuvedl, z jakého konkrétního důvodu dospěl k tomuto přesvědčení. Tento závěr vystavěl pouze na skutečnosti, že nelegálně setrval na území Evropské unie bez platného cestovního dokladu. Žalovanému vytkl, že se podrobně nezabýval individuálními okolnostmi jeho případu a důvody, pro které byl nucen na území setrvat. Poukázal na to, že při výsledku v rámci řízení o správním vyhoštění podrobně vylíčil správnímu orgánu své motivy k setrvání na území, kde žije více než 35 let a má zde jak ekonomické, tak rodinné zázemí, podniká zde, má zde řadu závazků nejen z titulu výživného vůči dětem, ale má vůči České republice dluh na zdravotním pojištění a také dluží panu O. M. částku 300 000 Kč. V jeho případě tedy není reálné opustit území, aniž by zajistil veškeré své závazky a ukončení jeho činnosti na území tak, aby jeho osobě nevznikaly další nepřiměřené závazky. Správní orgán tyto relevantní skutečnosti zcela ignoroval, přestože mají zásadní význam ve vztahu k jeho setrvání na území České republiky. Nikdy zde nepobýval s vědomým ignorováním právních předpisů. Jeho cílem nebylo pobývat na území nelegálně. Učinil veškerá právně dostupná jednání k zajištění legálního pobytu. Požádal zde o mezinárodní ochranu, ovšem žádost byla shledána nepřípustnou a řízení bylo zastaveno. Usnesení napadl žalobou u Krajského soudu v Ostravě, řízení je vedeno pod sp. zn. 20 Az 5/2025 a dosud nebylo v meritu věci nijak rozhodnuto. Jeho zajištění není opodstatněné a efektivní, neboť na území České republiky má možnost setrvat na vlastní náklady v místě bydliště na adrese X. Je připraven podrobit se jakýmkoliv alternativním omezením po propuštění ze zajištění, včetně pravidelného hlášení a setrvání v místě bydliště. Pobyt mimo zajištění považuje za účelný zejména k obstarání nezbytných záležitostí na území České republiky souvisejících s jeho závazky a ukončením činnosti tak, aby jeho případný odchod z území České republiky nepředstavoval újmu pro jeho osobu, ani ohrožení zájmu České republiky. Žalovaný byl povinen uvést v rozhodnutí, co bylo jeho podkladem a důkazem pro zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a odmítnutí aplikace mírnějších zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný však takto neučinil, opakovaně citoval pouze obecné obavy, aniž by je opřel o konkrétní rozhodné skutečnosti, které by existenci důvodných obav osvědčovaly. Žalovaný tím porušil základní povinnost ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu.
2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citoval. Žalovaný uvedl, že žalobce byl dne 24. 10. 2014 dodán do Vazební věznice Ostrava na příkaz Okresního soudu v Ostravě. Dne 31. 3. 2016 odvolací Vrchní soud v Olomouci ve věci sp. zn. 1 To 13/2016 potvrdil trest odnětí svobody nepodmíněně ve výměře 10 roků, k němuž byl žalobce odsouzen na základě pravomocného odsouzení byl dne 30. 12. 2016 žalobci ukončen pobyt na území České republiky. Dne 28. 6. 2021 Okresní soud v Ostravě rozhodl o podmíněném propuštění žalobce se zkušební dobou šest roků, následně žalobce podal dne 20. 10. 2021 v České republice žádost o mezinárodní ochranu. Řízení probíhalo do 17. 10. 2024. Kasační stížnost

žalobce v azylové věci byla zamítnuta Nejvyšším správním soudem. Dne 21. 10. 2024 žalobce opětovně požádal o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Žádost byla shledána nepřipustnou a řízení bylo zastaveno. Rozhodnutí napadl žalobce žalobou, kterou krajský soud 23. 4. 2025 zamítl. Následně byl žalobci dne 28. 4. 2025 vydán výjezdní příkaz, aby ve lhůtě do 27. 5. 2025 území České republiky opustil, což žalobce neučinil a pobýval zde od 28. 5. 2025 neoprávněně. Navíc se po území České republiky pohyboval bez platného cestovního dokladu. Svého protiprávního jednání v souvislosti s neoprávněným pobytem na území České republiky a možných důsledků z něj vyplývajících v podobě správního vyhoštění si žalobce byl plně vědom. Z těchto důvodů je žalovaný přesvědčen, že žalobce nebude respektovat povinnost stanovenou rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 30. 3. 2026. Vydání rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí. Byl zde tedy naléhavý veřejný zájem na neodkladném ukončení protiprávního jednání žalobce a zabránění jejího pokračování.

3. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 172 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě do pěti dnů od podání žaloby nenavrhł konání ústního jednání. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
4. V projednávané věci z předloženého správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Dne 29. 3. 2026 byl žalobce kontrolován hlídkou OPKPAE Frýdek-Místek v rámci policejní akce na adrese Slezská Ostrava, Šenovská 1994/97. Při kontrole předložil řidičský průkaz vydaný Českou republikou. Vzhledem k tomu, že bylo zjištěno, že se cizinec zdržuje na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Téhož dne s ním bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie a smluvních států podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce do protokolu jako účastník řízení kromě jiného vypověděl, že do České republiky prvotně přicestoval v roce 1988. Později Českou republiku několikrát opustil a následně se vrátil. V České republice požádal o mezinárodní ochranu, jeho žádosti nebylo vyhověno. Cestovní pas ztratil a o nový si ještě nepožádal. V České republice dluží peníze na zdravotním pojištění a asi 300 000 Kč panu O. M. V České republice byl souzen za drogovou trestnou činnost, odsouzen byl v roce 2014 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Je si plně vědom, že pro pobyt na území České republiky potřebuje platné vízum nebo povolení k pobytu a platný cestovní doklad. Je si plně vědom svého protiprávního jednání v souvislosti s neoprávněným pobytem na území České republiky a možných důsledků v podobě správního vyhoštění. V České republice ani jinde v rámci Evropské unie nemá osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Ekonomické, kulturní a společenské vazby na území České republiky nemá žádné. Ve vycestování do Vietnamu mu nic nebrání. Alimenty může platit i z Vietnamu.
5. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 3. 2026 č. j. KRPT-86975-25/ČJ-2026-070022 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písmeno b) zákona č. 326/1999 Sb., za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 70 dnů ode dne omezení osobní svobody.

6. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, anebo o jehož správním vyhoštění nebo trestu vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto. Nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie, Islandskou republikou, Lichtenštejnským knížectvím, Norským královstvím nebo Švýcarskou konfederací zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést, anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
7. Krajský soud předně dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je srozumitelné a je dostatečným způsobem přezkoumatelně odůvodněno vzhledem ke skutkovým okolnostem případu, takže nelze v žádném případě hovořit o jeho nepřezkoumatelnosti, a to jak z hlediska důvodu zajištění, tak i jeho reálnosti uskutečnění vyhoštění žalobce, přiměřenosti tohoto opatření, jakož i z hlediska doby zajištění. Krajský soud dále činí závěr, že podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění žalobce byly naplněny. Žalobci bylo doručeno oznámení o zahájení řízení ve věci správního vyhoštění dne 29. 3. 2026 doručením oznámení o zahájení správního řízení v této věci. Je třeba poznamenat, že napadené rozhodnutí bylo vydáno až poté, co žalobce ztratil status žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Ve věci správního vyhoštění žalobce musí žalovaná provést kroky vedoucí k vyřízení formalit spojených s transferem cizince a především pro stanovený cíl rozhodnutí zajistit mu náhradní cestovní doklad. K datu vydání napadeného rozhodnutí tedy nepochybně byly dány důvody pro jeho zajištění.
8. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“), je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Podle ust. § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců platí, že policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
9. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato; Tím je především realizace vycestování cizince, respektive zabránění maření výkonu správního vyhoštění. Je tedy třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o

zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 12/2009-61). Z judikatury Nejvyššího správního soudu také plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců musí posoudit, zda v projednávané věci nepostačuje uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dospěje-li k závěru, že uložení zvláštního opatření k dosažení účelu zákona o pobytu cizinců nepostačuje, je povinen tuto svoji správní úvahu přezkoumatelným způsobem vyjádřit v rozhodnutí, jímž zajišťuje cizince za účelem správního vyhoštění. V usnesení č. j. 5 Azs 20/2016-41 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že „je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Tyto okolnosti žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zohlednil a odůvodnil.

10. K námitce vztahující se k možnosti uložení alternativních opatření, ztotožňuje se soud s žalovaným, že z prokázaného jednání žalobce je zřejmé, že by mírnější opatření nebyla účinná, a to zejména z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů České republiky. Tento závěr je podložen zejména výsledkem žalobce i lustrací v systémech Policie České republiky, jimiž bylo prokázáno, že žalobce se na území České republiky zdržuje od roku 1988, dopouštěl se závažné trestné činnosti drogového charakteru, v České republice byl sedm let v nápravném zařízení. Od roku 2021 opakovaně žádal o mezinárodní ochranu, přičemž žádostem nebylo vyhověno. Přesto žalobce z území České republiky nevycestoval, ačkoliv neměl platné vízum ani povolení k pobytu. Navíc se po území České republiky pohyboval bez platného cestovního dokladu. Soud souhlasí s žalovaným, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by v posuzovaném případě bylo neúčelné. Žalobce svým chováním, nerespektováním právních předpisů dal jednoznačně najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti nehodlá dodržovat.
11. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, ani zákona o pobytu cizinců. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
12. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti žádné další náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28. dubna 2026

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.